

-PROPAST-
TESS M. PUFFROVÁ
MEZI NÁMI

**-PROPAST-
MEZI NÁMI**

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Tess M. Puffrová, 2023

Cover © Barbora Balgová, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3439-9 (pdf)

-PROPAST-
TESS M. PUFFROVÁ
MEZI NÁMI

„Láska, která neriskuje svou zkázu, je neplodná.“

Georges Duhamel,
francouzský autor (1884–1966)

Prolog

Sebastian

Vyplivnul jsem krev a otřel si pusou rukávem, než jsem se narovnal a hrdě se podíval na toho kreténa před sebou. Malcolm Hayward, největší debil pod sluncem. Zastranej oportunist, zmrď a podrazák. To celý v jednom na míru šitým balení od Armaniho.

„Jestli se mě snažíš zabít, pohledem to nedokážeš. Nejsi Clark Kent, Garcio,“ vysmíval se mi.

Prokřupal jsem si prsty a zvednul bradu, abych se na něj díval hezky spatra. „Zajímavý je, že takhle statečnej jsi posledně nebyl. Čím to asi bude?“ nadhodil jsem naoko zvědavě a s úšklebkem přelítnul pohledem deset kluků stojících za Haywardem jako smečka psů. Už je to hodně dávno, co jsem na něj narazil, naposledy u soudu, kde měl tehdy po svém boku jen vychrtlýho právníka. Kdyby mi tam na ruce nevisela máma a vši silou mi nebránila, abych proti němu vyrazil, mohlo to dopadnout dost blbě pro nás oba. On by měl ksicht rozmlácenej na kaši a já bych za to šel nejspíš sedět. Rvát se před očima právníků a soudců by nebylo moudrý. Ale tady nikdo takovej nebyl a temná ulička za kulturním domem nás chránila i před zraky náhodnejch kolemjdoucích.

Na rameno mi dopadla útlá ruka. „Bastiane, ser na to, pojď pryč,“ řekl můj kamarád Lee a pokusil se mě odtáhnout.

Ale já se patama zapřel do země a ani se nehnul. Dál jsem rentgenoval Haywarda nenávistným pohledem a cejtíl v sobě nezvladatelnou touhu vyvolat větší bitku než těch pár štouchanců,

který jsem mu před chvílí uštědřil, ještě než mě z něj ty jeho psi strhli. Chtěl jsem mu zmydlit ksicht za to, že mě sem vylákal, i za to, že mi dal pěsti, zatímco mi jeho nohsledi drželi ruce, abych se nemohl bránit. Chtěl jsem ho zmasakrovat za to, co mi provedl během posledních pěti let. Za to, co udělal mojí rodině.

Kdyby tady neměl svoje kumpány, neváhal bych ani vteřinu. Hayward nemá snad žádný svaly a ani se neumí prát.

„Poslouchej svýho miláčka a běž pryč. Utíkej za maminkou,“ poradil mi Hayward a znova roztáhnul svou snobskou držku do úsměšku.

Zatnul jsem pěsti, až mi zapraskaly klouby. „Opovaž se mluvit o mý mámě,“ pronesl jsem chladně a cejtil, jak mě opouští poslední špetky sebeovládání. Lee mě zatahal za bundu a já se jeho naléhání pomalu začal podvolovat. Ustoupil jsem o krok dozadu, když Hayward znova promluvil: „Není zase těhotná? S kým je to teď?“

A bylo to. Zbytky mýho sebeovládání šly do prdele. „Ty vážně nevíš, kdy máš držet hubu,“ oznámil jsem Haywardovi vteřinu před tím, než jsem se na něj bez ohledu na jeho početnou sebranku vrhnul. Povalil jsem ho na zem, a než jeho kumpáni zareagovali, uštědřil jsem mu několik rychlejších ran pěsti do ksichtu. Následně mě popadli za ramena a pokusili se zachránit svýho kápa. Já se ho ale jen tak nepouštěl. Pevně jsem sevřel rukáv jeho obleku, až se ozvalo zapraskání a ty přehnaně drahý nitě povolily.

Nedobrovolně jsem ustoupil o několik kroků dozadu a snažil se vymanit ze sevření několika rukou. Naslepo jsem zasadil pár ran a jen periferně jsem vnímal, že se Lee s bojovým křikem vrhnul ke mně. Přes masu těl se však nedostal.

Podařilo se mi vysmeknout se jednomu hromotlukovi po mý levici a ohnal jsem se po Haywardovi, kterej se sbíral ze země. Bohužel jsem na něj nedosáhnul, takže mi hromotluk vzápětí zase uvěznil ruku v sevření.

Cejtil jsem, jak mi ty vymóděný psi roztahují ruce stejně jako před chvílí tak, abych se nemohl bránit a aby ke mně Hayward mohl přistoupit blíž. Využil jsem toho a vykopl nohou. Zasáhnul jsem ho do holeně, načež vztekem zkrivil tvář. Pak se rozpráhnul a praštil mě do žaludku.

Bolestí jsem se předklonil, ale ty, co mě drželi, mě zase narovnali, aby si jejich král mohl praštit znova. Znova a znova, dokud temnou uličku neozářilo modrý blikání a nerozhučela se siréna oznamující průser.

„Jsi pól a pólkem taky zůstaneš,“ zašeptal mi Hayward zlověstně do ucha a lusknul.

Vzápětí jsem letěl vzduchem, dokud moje tělo nenarazilo na odpor. Ozvalo se tříštění skla. Střepey se mi zařezávaly všude možně do rukou i obličejů, zatímco jsem padal a padal.

V tu chvíli jsem měl v hlavě jen dvě věci – za první jsem se modlil, aby se Lee dostal někam hodně daleko, a za druhý... Malcolm Haywardovi se jednoho krásného dne pomstím.

1.

Donna

Zvedla jsem oči od učení, abych zjistila, co je to v domě za rámus. Jak se zdálo, někdo přijel, předpokládala jsem, že je to otec s Malcolmem. O něčem se hádali.

Protočila jsem panenky a dál se snažila soustředit na učení. Od doby, co se Malcolm stal otcovou pravou rukou, jsme se vzdálili. Štvalo mě, jak málo času spolu trávíme. Tedy, viděli jsme se skoro každý den, ale většinou se jednalo jen o formální večírky a večere, kde jsem seděla, mlčela a usmívala se na otcovy klienty. Jako prázdná ozdoba, na kterou ti staří prasáci mohli polívit oči, zatímco je otec s mým nastávajícím bavili hloupými anekdotami.

„Říkám ti, Davide, LePearson má pravdu, jestli nezlikvidujeme Wilkinse, můžeme se rozloučit s...“ Když Malcolmovi došlo, že jsem v místnosti, okamžitě zmlkl.

„Dořešíme to později v naší kanceláři,“ oznámil mu otec hlubokým hlasem a odkráčel spolu se svými dvěma gorilami, Matthewem a Larsonem, které měl neustále v patách.

Malcolm ke mně přiskočil a vzal mě za ruku. „Jak jde učení, lásko?“ zeptal se a přejel mi klouby prstů po líci. Podívala jsem se do jeho krásných modrých očí a předstírala jsem úsměv. Vadilo mi, že přede mnou s otcem nechtějí mluvit o práci. Jako kdybych byla moc hloupá na to, abych to pochopila. Dřív jsem se zajímala, vyptávala a snažila se zapojit do hovoru, ale potom, co jsem byla asi stokrát odbyta poznámkami, že bych tomu stejně

nerozuměla a že nechtějí unavovat mou krásnou hlavu nudnými řečmi o práci, jsem to vzdala.

Odložila jsem učení stranou a protáhla se. „Je to náročné,“ podotkla jsem a ovinula Malcolmovi ruce kolem krku. Podlitiny, které měl po tom hrozném přepadení v obličejí, se už skoro úplně zahojily. Zase to byl můj krásný princ s černými vlasy a nažehlenou košilí.

Když před pár týdny přišel k nám domů uprostřed noci zmlácený a s roztrženým oblekem, k smrti mě to vyděsilo. Naštěstí můj otec nečekal, nasedl s Malcolmem do auta a hned vyrazil situaci řešit. Malcolm mě pak ujistil, že ty lupiče, kteří ho přepadli, policie dopadla a že se nemám čeho bát, což mě dost uklidnilo.

„Tak se na to vykašli. Nemusíš studovat, to přece víš. Věnuj se jen baletu,“ poradil mi dobrosrdečně.

Mě to ale rozčílilo, sundala jsem z něj ruce a zamračila se. „Víš, že *chci* studovat. A že *nechci* dělat balet,“ zasyčela jsem.

Malcolm se zasmál nad mým výrazem, naklonil se a dal mi pusku na čelo. „Ale no tak, lásko, nerozčiluj se.“

„Když mě to ale štve. Už jsem ti říkala snad stokrát, že *nechci* tancovat. *Chci* být užitečná,“ postěžovala jsem si, načež mi rozsel několik dalších polibků po tváři.

„Hej, no tak. Jsi užitečná. Balet je krásný tanec a ty jsi krásná. Už jsi do toho tolik dala, nemůžeš to teď přece jen tak vzdát,“ namítl a něžně mě pohladil. Donutil mě, abych se mu podívala do očí, a usmál se. „Jsi moje užitečná, krásná labuť,“ zalichotil mi a naklonil se, aby mě políbil na rty.

Věděl, že se na něj nedokážu zlobit dlouho, stejně jako věděl, že neodolám jeho polibkům, které byly poslední dobou čím dál vzácnější. Naše jazyky se nakrátko setkaly, než se Malcolm od-táhl. Příliš rychle. Povzdechla jsem si a propletla prsty s jeho, přičemž jsem očima zavadila o nádherný prsten s obrovským diamantem na svém prsteníčku. „Štve mě, že na sebe nemáme tolik času,“ svěřila jsem se mu.

Pousmál se a přitáhl si mou ruku k ústům. „Zanedlouho na sebe budeme mít všechnen čas světa.“

Při tom příslibu jsem se usmála. Nemohla jsem se dočkat, až si konečně řekneme své *ano* a všechno se změní. Odstěhujeme se spolu do krásného domu, kde budeme spokojeně žít do konce našich životů. Pak bude jedno, jak hodně pracuje a co budu dělat já, hlavně když budeme spolu.

Neodolala jsem a opět přitiskla rty k těm jeho. Chtěla jsem víc než jen letmé polibky, a tak jsem ho chytila za límec košile a držela se jako klíště, aby mi neunikl, zatímco jsem se jazykem dobývala mezi jeho rty.

Zasmál se mým pokusům a odtáhl se. „Musím něco dojednat s tvým otcem,“ řekl a podržel mě za zápěstí, abych ho nemožila chytit znova. Naštvaně jsem zabručela a on vstal. Slabě se usmál a couvl z mého dosahu. „Uvidíme se u večere,“ dodal na rozloučenou a zmizel za dvoukřídlými francouzskými dveřmi vedoucími ze salonku.

Pár vteřin jsem je sledovala, jako kdyby se měl co nevidět vrátit, než jsem si k sobě přitáhla učení a pokusila se opět koncentrovat. Jenže po chvíli jsem se přistihla, jak místo toho koukám na perfektně udělanou pedikúru na svých zbědovaných nohách a přemýšlím nad svatební nocí. Zavřela jsem oči a představovala si, jak se mě Malcolm dotýká rty na nejrůznějších částech těla. Už jsme spolu párkrát spali, ale... ani jednou to nebylo nijak dechberoucí a trvalo to vždy jen krátce. Než jsem se rozehrála, byl konec. I frekvence našich milování byla žalostná, za tři roky, co jsme byli spolu, k tomu došlo tak pětkrát. A to možná přeháním. Malcolm na to prostě nebyl. Možná to považoval za ztrátu času nebo co. Takže jsem se naučila fantazírovat a doufala, že po svatbě spadne z mého skvělého snoubence veškerý stres a bude to jen lepší.

Ještě chvíli jsem si představovala jeho rty, jak kloužou po vnitřní straně mého stehna a zanechávají za sebou pálivou stopu

plnou nekonečné touhy, než jsem se bezděčně pohladila po místech ze svých představ. Rázem mi ale došlo, kde jsem a že mě tak může někdo vidět, a rychle jsem toho nechala. Radši jsem si sbalila učebnice a celá uzardělá se vydala do své ložnice. Měla jsem dobrou hodinu do večere – což bylo dost času na to, abych pobyla sama se sebou a ještě se na ni stihla připravit.

Pospíchala jsem chodbou k bočním schodům vedoucím do patra, když vtom se přede mnou zjevil jakýsi muž. Jelikož bylo šero a on stál ve stínu pod schodištěm, neviděla jsem mu zprvu do tváře. Jen pohled na jeho oblečení mě však dokonale vyděsil. V našem domě se totiž běžně nepohybovali lidé v sepraných džínech, obnošených kožených bundách a černých čepicích. Na několik metrů z něj táhl tabák, a když ke mně udělal krok a já spatřila jizvu nad jeho levým obočím a zlověstný výraz jeho tmavých očí, neudržela jsem se a nahlas vykřikla.

V první chvíli mě napadlo, že je to nějaký trhan, který se sem vloupal, aby nás okradl. Možná to je jeden z lupičů, kteří přepadli Malcolma, a teď se přišel mstít!

Roztřeseně jsem schovala diamantový prsten v dlani a modlila se, aby neměl zájem o něco dalšího než jen o mé šperky.

„Slečno Hallova,“ ozvala se kus ode mě paní Rotierová, vedoucí našeho personálu. Neznámý povytáhl jedno obočí a podíval se na mě s pobaveným výrazem. „Tohle je pan Garcia, naše...“ přelétla ho štítlivým pohledem, „... ehm, nová výpomoc.“

Spustila jsem ruce podél boků a snažila se dýcháním uklidnit. „Těší mě,“ vyrazila jsem ze sebe ze slušnosti, ale ani mě nenapadlo k tomu člověku natáhnout ruku. Představa, že by se mě dotknul, byla nechutná.

Uchechtl se a rychle mě zhodnotil pohledem. „To bych neřek,“ usoudil nakonec a zabořil ruce do kapes.

Zamračila jsem se, zatímco k paní Rotierové přistoupila May, členka našeho úklidového týmu. „May, drahoušku, ukaž panu Garciovi, kde máme prostředky,“ poplácala ji po ruce paní

Rotierová a postrčila blíž k trhanovi. Ten po mně ještě jednou sklouzl pohledem, ušklíbl se a následoval May do jiné části domu.

Pomalu jsem vydechla zadržovaný vzduch. „To se otec dal na charitu nebo co? Budeme teď zaměstnávat bezdomovce?“

„Spíš trestance, řekla bych,“ opravila mě paní Rotierová upjatě a ztlumila hlas. „Ten muž má vykonávat veřejně prospěšné práce, ale neptejte se mě, co dělá tady. Mám dojem, že v tom má prsty pan Hayward.“

Protočila jsem oči a zafuněla. „Skvělé.“ To poslední, co jsem potřebovala, bylo hlídat si záda, aby mě nějaký bídák neobtěžoval.

Paní Rotierová se na mě povzbudivě usmála. „Nemějte starost, slečno. Já na něj dohlédnu, vůbec vám nepřijde do cesty.“

Vděčně jsem se na ni usmála a pokračovala do své ložnice. Na nějaké intimnosti mě dočista přešla chuť. Nálada učit se se mi ještě nevrátila, a tak jsem se rozhodla zavolat své nejlepší kamarádce Valerii.

Po pár vyzváněních se mi na displeji ukázal její dokonale udělaný nos a bronzová pokožka. „Donnie!“ zahalekala. „Už máš našprtáno?“

Zakoulela jsem očima. „Ne, a opovaž se zase vést řeči o tom, ať se na studium vykašlu,“ varovala jsem ji předem. „Toho už jsem si dneska vyslechla dost od Malcolm.“

Val vyprskla smíchy. „Chudinka Donna,“ politovala mě s ironií v hlase. „Vím, co by ti zvedlo náladu – páááárty!“

Usmála jsem se. „Dneska mě bohužel čeká jen nudná rodinná večeře.“

Val na druhém konci našpulila pusu a zakňourala. „Ani na skleničku tě nedostanu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Dneska ne, ale zítra si můžeme dát skleničku u bazénu,“ navrhla jsem. „Stejně nás za chvíli čeká ta charitativní večeře. To bude jedna velká party, další teď nepotřebuju.“

Val dramaticky vzdychla. „Prodáno. Ale půjdeš se mnou vybírat šaty!“ Zasmála jsem se a souhlasila. „Jinak podívej, co jsem

si dneska koupila," řekla a otočila mobil tak, abych viděla pár zbrusu nových bot na alespoň deseticentimetrové platformě, zářící všemi barvami duhy.

Obdivně jsem hvízdla. „Ty jsou super.“

„Jo, jsou úplně jednorožčí," rozplývala se, když vtom mi došlo, že už jsem ty boty někde viděla.

„Hele, nemá ty samý Jeanna?“

„Jeanna Starsová?“ zpozorněla Val při vyslovení jména naší – respektive její – rivalky. „To ne, to mi neříkej!“

„Podívej se k ní na instagram," vybědla jsem ji a sama začala hledat Jeannin profil. Skrolovala jsem několika jejími *modelkovskými* fotkami a záštiplně přehlížela její nohy až do nebe, dokud jsem nenarazila na příspěvek, na němž byla Jeanna jen v titěrných bikinách a s botami na platformě – s úplně stejnými, jaké si právě koupila Val.

„Ach, ne!“ zařvala moje přítelkyně a přitiskla si dlaň na čelo. „To snad není pravda! Stály mě dva tácy!“ štěkla, načež boty vzala a přehodila jimi místnost. „Zasraná Starsová, taky musí mít všechno jako první.“

Zachichotala jsem se Valinu rozhořčení. „To víš, je to influencerka, vždycky bude mít všechno jako první.“ Pokud to nebudou věci, který jsou tak ohyzdný, že by si je na sebe nikdo nevzal. Jako třeba kulich našeho nového uklízeče.

„Nenávidím svůj život!“ zaúpěla Val vztekle a pak si vjela rukou do svých tmavých vlasů. „Takže nemám co na sebe," konstatovala nakonec.

„Ty boty jsou hezký, kašli na Jeannu," domlouvala jsem jí marně.

„Nikdy, nikdy, nikdy!“ Kdyby Jeanna na jednom v L. A. pověstných silvestrovských večírků nepřebrala Val kluka, asi by to ty boty tolik neschytaly. „Radši budu navždycky chodit v converskách.“

Zašklebila jsem se. „To je tak out.“

Val si povzdechla. „Pravda. Nutně potřebuju nový boty. Třeba od McQueena, nechci bejt za socku.“

„Nebudeš, buď v klidu. Nějaký spolu vybereme a dvakrát si ověříme, že je nemá Jeanna, jo?“ Val rezignovaně kývla. „Už budu končit, musím se jít nachystat na večeri.“

„Jasně, drž se, holka!“ Val se širokým úsměvem zatřepotala prsty, zavěsila a já se odebrala do koupelny, abych se před večerí upravila.

Když jsem o dvacet minut později scházela do jídelny, jen kousek od mojí ložnice mi na mokré podlaze podklouzly nohy na vysokých podpatcích. Vyjekla jsem a rozhodila ruce, abych udržela rovnováhu, když vtom mě náhle někdo podepřel.

S uvolněným výdechem jsem našla balanc a otočila se ke svému zachránci, abych mu poděkovala. Očekávala jsem Malcolma, ale místo něj za mnou stál ten cigaretovým kouřem páchnoucí trhan. Došlo mi, že křečovitě svírám jeho holé předloktí, a rychle jsem se pustila.

„Co tady děláš? Málem jsem si zvrtila kotník!“ vyjela jsem na něj.

Podíval se na mě, jako kdybych spadla z Marsu. „Nechtěla jsi náhodou říct ,děkuju, žes mě chytil‘?“

„Ne, chtěla jsem říct, že tady teď nemáš co vytírat!“ upřesnila jsem našťvaně.

Pokrčil rameny, jako by se ho to netýkalo. „Řekli mi, abych vytřel tuhle chodbu.“

„Jo, jenže *tahle* chodba končí tamhle u toho oblouku,“ zavrčela jsem a prstem ukázala na průchod, který byl dobré tři metry od nás. „*Tady*,“ ukázala jsem k našim nohám, „je už docela jiná chodba – chodba před mojí ložnicí, tady se vytírá dopoledne, když nejsem doma!“

Zkrabatil čelo. „A není to jedno?“

„Ne, není! Ty si asi vůbec neuvědomuješ, co by se stalo, kdybych si opravdu zvrtila kotník!“

„Hm, kdyby sis zvrtila kotník, tak bys asi měla zvrtej kotník,“ odvětil ledabyle.

Obrátila jsem oči v sloup. „Nemohla bych vystupovat, a pokud bych nemohla vystupovat, pak...“ Místo abych větu dokončila, jsem jen zafuněla. Neměla jsem čas a ani náladu tomu křupanovi vysvětlovat svoje starosti s baletem. Tedy to, že bych se kvůli zranění propadla mezi nevyvolené, že by mě vyšoupli ze sboru, což by udělalo mým zákeřným kolegyním velkou radost.

Místo toho jsem se podívala na tetování, které klukovi vykukovalo zpod rukávu volného černého trička. Vypadalo jako nějaký latinský text, ale nebylo vidět celé. Pak mi došlo, že už na sobě nemá tu starou bundu ani kulich. I přesto byl ale stále oblečený nepřipustně.

„Co to máš vůbec na sobě? Proč nemáš uniformu pro personál?“ zeptala jsem se a přejela pohledem po jeho téměř vyholených světle hnědých vlasech a očima se zastavila u malých černých tunelů, které měl v uších.

„Protože nejsem tvůj sluha, děvenko,“ odsekl, přičemž odhalil zuby ve zlověstném úsměvu, ze kterého mi naskákala husí kůže.

Instinktivně jsem před ním couvla a založila si ruce na hrudi. Jak se opovažuje se mnou takhle mluvit?

„Děláš tady veřejně prospěšné práce, takže vlastně jsi,“ prohlásila jsem se vztyčenou hlavou.

Uchechtl se a opřel se o mop ve své ruce. „Jo, *veřejně* prospěšný. Jenže tady to není prospěšný žádný veřejnosti, ne? Tak co kdybys promluvila s tatíkem, abych mohl jít dělat někam jinam, hm?“

Otevřela jsem pusou, abych odsekla, že se za něj nebudu nikde přimlouvát, když vtom se z konce chodby ozval něčí hlas: „Lásko, kde jsi?“ Malcolm pomalu přišel k nám a se zamračeným výrazem se zeptal: „On tě tu obtěžuje?“

Chtělo se mi přitakat, ale něco v očích toho kluka mě od lži odradilo. „N-ne,“ vydechla jsem nakonec a zavěsila se do Malcolmova rámě. „Pojďme na večeři, umírám hladý.“

Malcolm mě láskyplně sevřel a úmyslně nahlas zašeptal: „Jo, a příště se s tou spodinou nebv.“

Když jsem se na okamžik otočila, zahlédla jsem, jak tam mladík stojí s mopem a skloněnou hlavou. Nevím proč, ale v té chvíli mi ho bylo líto.

„Co tady vůbec dělá, víš to?“ špitla jsem, jakmile jsme sešli o patro níž.

„Prý zdemoloval kulturní dům,“ odpověděl Malcolm a zmučeně zafuněl. „Slyšel jsem, že tam rozbil okno a taky nějaký nábytek... Původně měl na ulici sbírat odpadky, ale já se u tvého otce přimluvil, aby šel pracovat sem. Sice patří budova městu, ale tvůj otec do ní dal takových peněz. Přišlo mi spravedlivější, aby dluh splatil jemu, a ne městu, rozumíš?“

Přikývla jsem a byla ráda, že se Malcolm rozpovídal o tom, co se stalo, aniž by mě jako obvykle odbyl. „To dává smysl,“ souhlasila jsem. „Město by tu budovu vůbec vlastnit nemělo, všechno platí otec.“

„Přesně to jsem říkal i já!“ řekl Malcolm s radostí, protože jsme se v něčem shodli. „No, zatlačili jsme na soudce. Dlužil nám laskavost,“ vysvětloval, než jsme vstoupili do jídelny.

Naše kroky se na mramorové podlaze rozléhaly, stejně jako vzdálený hovor otce, který stál u okna na opačném konci místnosti a telefonoval. I moje matka, která již seděla u stolu, měla v ruce telefon.

Malcolm mi galantně odsunul židli, a teprve když jsem usedla, posadil se vedle mě.

„Budeme čekat?“ zeptala jsem se a loupla očima po otci, protože jeho hovory se většinou táhly dlouhé hodiny.

„Kdepak!“ prohlásila matka netrpělivě a tleskla. „Můžete servírovat,“ pronesla pak k hospodyni, která pokyn předala do kuchyně.

Zakrátko už přede mnou stál talíř s předkrmem skládajícím se z chřestu zabaleného v prosciuttu a křenové omáčky.

„Jak pokračují přípravy na charitativní večeři, paní Hallová?“ ozval se Malcolm a mně bylo jasné, že se ptá jen ze zdvořilosti.

Matka nereagovala a soustředila se na focení selfie s předkrmem. Špulila svou botoxem vyplněnou pusou a uhlazovala si odbarvené a nastavené vlasy. Udělala asi deset snímků, pak natočila hlavu na druhou stranu, upravila si výstřih a pokračovala ve focení.

„Mami, Malcolm se tě na něco ptal,“ upozornila jsem ji tvrdě. Já už měla svůj předkrm snědený, zatímco ona se stále ještě fotila. Takhle to bylo pokaždé – otec pracoval, matka se starala o svůj zevnějšek a pak ho vystavovala, kde se dalo.

Byla pro mě úleva, když jsem si před třemi lety našla Malcolmma. Zajímal se o mě, bral mě ven, na VIP večírky a do luxusních restaurací. S ním jsem se necítila tolik sama, a dokonce mě na čas přešly i depresivní stavy, kterými jsem trpěla od puberty. Jenže poslední dobou se mi moje pocity osamění vracely. Malcolm moc pracoval a Val měla i svůj život, takže nemohla být pořád se mnou. Ve škole jsem si přátele nenašla a holky ve sboru mě nesnášely. Byla jsem tak sama.

Nepřála jsem si nic jiného než posunout čas, stanout před oltářem a říct své *ano*. Aby ten pocit samoty už navždy zmizel.

2.

Sebastian

Po tom, co jsem několik hodin strávil v tom snobským sídle s deseti ložnicema, třinácti koupelnama a parkovacím stáním pro asi dvacet luxusních aut, bylo přijet domů jako vstoupit do slumu.

Zatímco sídlo Hallovejch v Malibu nemělo kolem sebe široko daleko nic než palmy, výhled na oceán a udržovaný zelený trávníky, v naší ulici byl prakticky barák na baráku. Polorozpadlý, neudržovaný chatrče plný lidí a úzký pruhy od slunce spálený trávy. Místo poklidného ticha, který jsem poslouchal poslední dvě hodiny, tu zněl jakot dětí a mix hlasitý hudby, která se nesla z různých koutů ulice.

Vystoupil jsem na chodníku před domem a zhluboka se nadechnul tíživýho dusna. Žádněj umělej vzduch z klimatizace plnej rádoby vůně z osvěžovače. Široce jsem se usmál. „Jsem doma,“ zamumlal jsem vesele a vešel do dveří.

„Seb je doma!“ zavřeštěla Denny, jakmile mě uviděla. Na to, že jí bylo osm, dokázala křičet fakt hlasitě.

„Myslím, že už to ví i sousedi,“ ozvalo se z kuchyně pobaveně, a když jsem tam vešel, uviděl jsem mámu u sporáku. Šel jsem jí dát pusu na tvář a rovnou jí nakouknul přes rameno.

„Ale, tortillová polívka, to si nechám líbit,“ pronesl jsem a nasál nosem příjemnou kořeněnou vůni.

„Nejdřív si jdi umejt ruce,“ napomenula mě.

Nemělo smysl jí vysvětlovat, že jsem si poslední dvě hodiny máchal ruce tak často, že jsem na nich nemohl mít snad ani jednu bakterii, a tak jsem poslušně odešel do koupelny.

Tam zrovna seděl na záchodě malej Tyler. „Bolí mě břicho,“ postěžoval si.

Pohládl jsem ho po hlavě. „To je mi líto, prcku. Sněd si něco špatného?“

„Měl jsem asi špatný fazole,“ řekl a vzápětí si hlasitě uprdnul. Místnost naplnil odpornej puch a já si rychle zacpal nos.

„Fuj, Tyi!“ vyjeknul jsem, zatímco se bráška rozesmál a znova si prdнул. „Teď už je ti určitě líp, ne?“

„Jó!“ zvolal vesele.

Umyl jsem si ruce a nechal ho dál trůnit. Chtěl jsem se vrátit za mámou do kuchyně, ale před koupelnou jsem narazil na zamračenou Carinu.

„On tam ještě pořád dřepí?! Ale já tam potřebuju!“ zahalekala naštvaně. „Za deset minut mě tu vyzvedne Stephan a já nemám udělaný vlasy!“

Podíval jsem se na svoji šestnáctiletou ségru a povytáhnul obočí. „Máš dobrý vlasy,“ zhodnotil jsem její kudrny.

Zuřivě zaúpěla a sevřela ruce v pěst. „*Dobry* znamená *špatný*!“ vyštěkla na mě a oddupala do pokoje. Ihned jsem se vydal za ní, i když jsem si nebyl jistej, jestli by nebylo lepší nechat ji o samotě. V těchhle věcech jsem chodit moc neuměl, na to byla expert máma.

Zlehka jsem ťuknul do otevřenejch dveří a zeptal se: „Carino, co se děje?“ Nakouknul jsem dovnitř a uviděl, že leží na posteli s obličejem zabořeným v polštáři. Zahučela něco, čemu jsem nerozuměl, a tak jsem proskákal mezi haldou oblečení a hraček rozházenejch po podlaze a přisednul si k ní. „Seš z toho rande nervózní? Štve tě Stephan něčím?“

Carina se nadzvedla celá rudá v obličejí. „Ne, Stephan je super a boží, to já jsem trapná a nemám co na sebe! Ginna Forstersová

měla dneska ve škole nový džíny a všichni ji obletovali. Já chci taky nový džíny. Jestli si je neseženu, Stephan se na mě určitě vykašle," sdělila mi s přesvědčením.

Nejradši bych jí slíbil, že jí nový džíny seženu – ty jsem si ještě mohl dovolit. Ale slíbit Carině džíny znamenalo sehnat oblečení i pro Denny a Tylera. A to už by určitě stálo víc než těch dvacet babek, co jsem měl v kapse.

„Hele, jestli tě nějaký kluk opustí kvůli hadrům, tak je to kretn, co si tě nezaslouží," řekl jsem jí přísně. „A jestli to udělá Stephan, tak mu klidně můžeš dát pěstí.“

„Tyhle tvoje vychovatelský kecý si strč někam!" zavřeštěla na mě a kvílivě se rozvzlykala, aniž by ale uronila slzu. „Já chci nový džííny!" zaúpěla.

Protočil jsem nad jejím divadlem oči, a než jsem odešel, poradil jsem jí: „Tak si na ně budeš muset našetřit.“

V kuchyni se na mě máma zvědavě od sporáku podívala. „O čem to bylo tentokrát?“ zeptala se.

Už jsme si na pubertální Carininy výbuchy zvykli, takže jsme ani neřešili, že řve, ale jen proč řve.

„Ginna Forstersová má nový džíny," oznámil jsem mámě a začal uklízet stůl. Máma si hlasitě povzdechla. Bylo mi jasné, že se viní, protože nemůže mít každý z jejích dětí to, co by si přálo. Zatímco já byl za to rád. „Netrap se tím, ono ji to přejde," snažil jsem se mámu uchlácholit. Marně, protože vrásky v její tváři to nevyhladilo. „A vůbec, buď ráda, takhle se aspoň naučí cenit si věcí. Ne jako ta snobská smetánka, u který jsem dneska uklízel.“

„No jo, na to jsem zapoměla, jaký to tam bylo?" zahučela prázdně a já se ani nedivil, že to mámě vypadlo z hlavy. Měla svejch starostí dost.

„Umm...," zamumlal jsem zamýšleně a zatahal se za ušní lalůček, ve kterým jsem měl malej černej tunel. „Velkolepý. Na-leštěný a dost škrobený. Žít bych takhle nechtěl.“ Nebyla tam

ani špetka tý rodinný pohody, co byla u nás. Za celej den jsem tam mimo personálu viděl jen toho čuráka Haywarda a jeho holku. Pochyboval jsem, že se během dne v tak velkým baráku vůbec mohli potkat s ostatníma členama domácnosti. Máma po mně nedůvěřivě loupla pohledem. „Vážně, je to tam nudný;“ trval jsem si na svém.

„A co Hallovi, jaký byli?“ vyptávala se zvědavě dál.

Pokrčil jsem rameny. „Ani jsem je neviděl,“ odpověděl jsem. Nevím, proč se mi nechtělo mluvit o tý holce. „Zaměstnala mě tam nějaká upjatá ženská, paní Rotierová. Myslím, že je to jejich majordomka nebo co.“ Máma uznale vyvalila oči. Představa toho, že má někdo majordoma, pro ni určitě byla jako z jinýho světa. „Pak jsem se potkal s jednou ze služebnictva... May se jmenovala, myslím.“

Máma se zájmem zamručela. „Nějaká hezká holka?“

Zasmál jsem se. „Měla asi metr padesát a dvě stě kilo. Ale byla fajn,“ dodal jsem. Sice jsme spolu prohodili jen pár slov, ale usmívala se a zdála se milá. „Jo, a potkal jsem se se *slečnou Hallovou*,“ pronesl jsem sarkasticky, než mi došlo, že jsem o ní vlastně mluvit nechtěl. Asi mě k ní přivedla myšlenka na Mayinu vejšku. Hallová nemohla bejt o nic vyšší.

„Vážně? A jaká byla ona?“ zeptala se máma dychtivě a vypnula sporák. „Večeře!“ zakřičela pak, aby ji slyšel i zbytek naší rodiny.

Odhodil jsem kupu oblečení, papírů a hraček na kuchyňskou linku a vyndal ze skříňky talíře. „Snobská kráva. Co bych ti vyprávěl,“ odbyl jsem mámu. Mohl jsem jí sice vyprávět o tom, jak je Hallová drobná a štíhlá. Že má snad ty nejesklejší vlasy, co jsem u holky kdy viděl, a že jejich barva je jako barva čerstvejch kaštanů. Jenže jsem nenašel důvod, proč tohle říkat nahlas. Výraz „snobská kráva“ ji beztak popsal nejlíp.

„*La cena!*“ zavolala máma znova k večeři, když se v kuchyni nikdo neukázal.

Po jídle jsem usadil Tye a Denny před televizi a pustil jim před spaním hodinu a půl dlouhou pohádku, abych měl dost času na to sjít se s Leem.

Když zatroubil před naším domem, popadnul jsem bundu a vyrazil ze dveří. Ještě než jsem skočil do jeho auta, zapálil jsem si cigaretu a s úlevou vdechnul do plic kouř.

„Povídej, přeháněj,“ vyzval mě, jakmile vyjel od obrubníku.

Loupl jsem po něm očima a pusa se mi samovolně roztáhla do spokojeného úsměvu. „Tomu nebudeš věřit.“

Lee po mně těkal očima plnými dychtivosti. „Čemu? Povídej!“ vyzval mě netrpělivě.

„Mladá Hallová je Haywardova holka,“ sdělil jsem mu.

„To kecáš!“ Lee na mě vyvalil oči a rukou si hrábnul do blondětek vlasů.

Nasál jsem další dávku nikotinu a zakroutil hlavou. „Dneska jsem na ně narazil. A vypadá to, že ta holka nemá ani potuchy, kdo mě dostal do týhle bryndy.“

„Panebože, to je gól! Musíš toho nějak využít!“

Spokojeně jsem se usmál. „To mě už taky napadlo, ale nevím jak.“

Když Lee parkoval před polorozpadlým domem, na moment se zamyslel: „Co ji vobtáhnout?“ Ihned jsem zakroutil hlavou. Ne že by mě to už nenapadlo, ale takovej zkurvysyn jsem zase nebyl. Navíc jsem pochyboval, že bych u někoho, jako je ona, měl sebemenší šanci. „Hm, tak co tam něco ukrást?“

„Já nejsem ty,“ poštouchnul jsem ho, protože to Lee byl proslulej tím, že se dostal jakkoliv kamkoliv.

Drcnul do mě a vystoupil z auta. „Tak co jim ten jejich vztah prostě co nejvíc znepríjemnit?“

Nechápavě jsem se na něj podíval, zatímco jsme se po trávníku blížili k baráku rodiny Dwanovejch. „Jak?“

„Bejt jim v patách. Jakmile se začnou někde ochmatávat, prostě tam vpadnout. Ztrapňovat Haywarda každým slovem...“

vyjmenovával Lee. „Zařídil, abys makal v Hallovic vile jen proto, aby tě mohl ponižovat. Buď prostě rychlejší a ponižuj ty jeho.“ Musel jsem uznat, že to znělo jako docela snadná zábava.

Mezitím jsme došli k domu, kde jsme se v předsíni akorát potkali s paní Dowanovou, která zrovna odcházela na noční šichtu. „Hezky se tu bavte, kluci,“ popřála nám s maminkovskou něhou a pak se zamračeně otočila směrem ke kuchyni. „A žádnéj virvál!“ zařvala na svoje tři syny.

Jen co za ní zaklaply dveře, zamířili jsme se s Leem do kuchyně, kde kolem velkého dřevěného stolu seděli bratři Dowanovi. Dash, Dave a Dayle.

„Podívejme, průserář dorazil!“ zakřičel Dayle se smíchem a chytnul mě kolem krku do kravaty. Stačil mi kloubama prstů projet strniště na hlavě, než jsem se mu vysmeknul a odstrčil ho od sebe.

„Jaký to bylo, na chvíli vpadnout mezi pracháče, Bastiane?“ volal na mě od opačného konce stolu Dash.

„Najdeš si mezi nima prachatou holku a budeš nás pak vydržovat?“ křiknul na mě Dayle.

„Hallova dcera chodí s Haywardem,“ oznámil klukům Lee a posadil se na volnou židli. Vzal jsem místo mezi ním a Davem a zapálil si další cígo, zatímco Dash přede mě hodil několik karet a hvízdnul v reakci na Leeova slova.

„Je sexy?“ ožil ihned Dave, do kterýho jsem bez odpovědi strčil.

„No, a jaký to tam bylo?“ dotíral Dayle a podal mi plechovku piva.

Otevřel jsem ji a pomalu se napil. „Nevím, co vám mám říct, kluci. Je to tam nablejskaný a nóbl. Jsem tam jak pěst na voko.“ Kluci se jako jeden muž rozchechtali. Občas jsem měl pocit, že i když jsou ve skutečnosti od sebe rok, jsou jako jednovaječný trojčata – černý vlasy, modré oči a debilní smích. S Davem jsme byli spolužáci, takže mu bylo jako mně čtyřiatdvacet. Dash byl o rok starší a Dayle mladší.

„A jak to bere tvoje máma? Už se nezlobí?“ vyptával se Lee a prohlížel si svoje karty, než zahájil hru.

Potrásl jsem hlavou a zkoušel se soustředit na to, co jsem měl v ruce, ale myšlenka na Hallovic barák mi pořád vrtala mozkiem. Stejně jako ty propastný rozdíl mezi nima a mnou. „Myslím, že se zlobila tak hodinu,“ odpověděl jsem. „Když jsem jí vysvětlil, že to na mě Hayward nahrál, začala se vztekat na něj. Takhle sprostou jsem ji už dlouho neslyšel,“ usklíbnul jsem se. Ve skutečnosti se ale pořád zlobila na mě. Několikrát mi zopakovala, i když při tom nezněla zas až tak přísně, že jsem měl bejt lepší a nepouštět se s ním do křížku.

„Tvoje máma je boží,“ poznamenal Dayle, za což si vysloužil štouchanec od Davea.

„Jsi na *milfky*?“ posmíval se mu.

Dayle v obličeji úplně zrudnul. „Ty seš debil.“

„Hej, takže tam budeš Haywarda potkávat?“ zeptal se Dash zamýšleně a já měl pocit, že v tý své chytrý hlavě kuje nějaký plán.

„Asi jo,“ přitakal jsem a zvýšil naši chabou dolarovou sázkou.

„Už jsem mu navrhnul, aby mu něco proved,“ ozval se Lee a Dash se zlověstně usmál.

Opřel jsem se o opěradlo židle. „Kluci, žádný voloviny. Chci si jen vodmakat svejch sto hodin a vykašlat se na to.“

„Přece to nemůžeš nechat jen tak bejt. Navíc po tom, co Hayward zatahal u šéfičky za šňůrky, aby tě mohl ponižovat v jeho domě!“ nesouhlasil se mnou Lee a vzápětí se vytasil s postupkou.

Podíval jsem se na svoje karty a zafuněl. „Tak s tímhle jdi do prdele,“ oznámil jsem mu a odhodil svoje mizerný karty na stůl.

„Lee má pravdu, musíš mu to nějak vrátit!“ přidál se Dayle.

„Já vím, já vím. Myslíte, že nechci? Chci! Ale ne tak, abych si tím ještě víc zavařil,“ upozornil jsem je. Nikdy totiž není tak zle, aby nemohlo bejt ještě hůř.

Kluci po tomhle mým prohlášení konečně sklapli a začali se věnovat víc hře než rozebírání mý možný pomsty. Dash nás pak

asi půl hodiny bavil řečma o své práci v autoservisu – hlavně důkladně popisoval partie nějaký paničky, která si tam nechávala přezout gumy.

Dal jsem si ještě jedno pivo a pak vstal od stolu. „Hele, kluci, už budu muset jít.“ Kdybych nebyl po dnešku utahanej, hrál bych tam s nima nejradši do půlnoci. Ale příští den mě u Hallovic čekalo opáčko, takže jsem se chtěl pořádně vyspat.

„Chceš odvízt?“ zeptal se Lee.

Zavrtěl jsem hlavou. „V klidu, trochu se projdu. Příště se zdržím dýl,“ slíbil jsem, hodil na sebe bundu a s omluvným výrazem na tváři se rozloučil.

I když venku už nebyl takovej hic jako přes den, což bylo příjemný, ve vzduchu se i tak pořád drželo dusno. Na hlavu jsem si natáhnul kapuci, strčil si ruce do kapes a vyrazil zkratkou přes sousední pozemky k našemu domu. Byla by to fajn pozdní procházka, nebejt starýho Ortize, kterej se kdoví proč zrovna v ten večer rozhodnul leštit pušku na terase svého domu.

„Sebastiane,“ přivolal mě k sobě důležitě. Ze tmy na mě blejaskaly jeho prořídlý zlatý zuby, a čím jsem byl blíž, tím jasněj jsem viděl jeho vráscitou kůži plnou zašlýho tetování.

„Jesúsi, *bonito noche*,“ prohodil jsem ztuhle. Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi nenaháněl strach. Věděl jsem totiž, že na rozdíl od pitomce Haywarda, se Jesús Ortiz neštítí ničeho. Po okolí se nesly povídačky, že si Ortiz při svejch početnejch výletech mimo město bere pušku a rád ji i používá. Navíc to bejval kámoš mýho otce, takže jsem s jistotou věděl, že něco na těch povídačkách bude pravda.

„Slyšel jsem, že si odmakáváš trest u Davida Halla,“ řekl skřípavě, až se mi z tónu jeho hlasu zježily chlupy.

Rádoby nenuceně jsem kejnul. „No jo.“ Bylo mi nepříjemný se s ním bavit, protože jsem moc dobře věděl, že tenhle rozhovor se může hodně rychle zvrtnout špatným směrem.

„Hm, a to tam teď budeš chodit každej den?“

„Quizás,“ podotknul jsem nejistě a naoko se zájmem pozoroval vyschlou hlínu pod svejma nohama. V duchu jsem si přál, aby nás vyrušil jeho debilní synáček José, kterej na mě vyjížděl, kdykoliv jsem se zjevil v jeho zorným poli. Radši bych se v tu chvíli porval, než abych musel odpovídat na tyhle zvědavý dotazy.

„A dostaneš i klíče? Ke vchodu pro personál, myslim,“ vyptával se Jesús, jako by ho to ani nezajímalo, ale i tak to bylo dost okatý.

„Hele, promiň, už budu muset jít, slíbil jsem mámě, že uložím Tylera a Denny,“ vymluvil jsem se a udělal několik kroků stranou.

„Tak *buenas noches*, Sebastiane. A pozdravuj Carinu,“ zaskřípal úlisně.

Zatnul jsem pěsti svěšený podél boků a zrychlil krok. Musel jsem se od něj co nejrychlejc dostat pryč, jinak bych mu ty jeho zlatý zuby vymlátil. Perverzní dědek. Slintal nad Carinou, už když jí bylo čtrnáct. Nerad jsem ji pouštěl samotnou po okolí a dost se mi ulevilo, když si našla Stephana, kterej ji vozil do lepší čtvrti, daleko odtud.

Doma jsem našel rozjívěnýho Tylera i Denny a zoufalou mámu, jak u stolu nad něčím kroutí hlavou. Odchytnul jsem Tylera a postrčil ho ke schodišti. „Běžte si vyčistit zuby, za pět minut jsem nahoře!“ nakázal jsem jemu i Denny, která se trucovitě vydala do schodů za ním.

Pak jsem se otočil a šel zjistit, co trápí mámu. Pochopitelně to byly složenky. Stisknul jsem jí rameno a vyndal z kapsy dvacet babek. „Zejtra bych měl dostat vejpлатu,“ řekl jsem jí, když ke mně zvedla svoje smutný oči. Beze slova ode mě shrábla peníze a povzdechla si. Vzal jsem ji za ramena. „Bude to dobrý, mami.“

Když jsem pozdějc už ležel v posteli, přemejšlel jsem, jestli bych si nemohl nějak přivydělat. Přes den jsem dělal ve fabrice na technologický součástky, takže odpoledne jsem měl volný. Napadlo mě, že až vodpracuju těch pitomejch sto hodin u Hallovejch v domě, mohl bych si najít druhou práci. Třeba by se mi

poďařilo vydělavat dost na to, aby máma nemusela mít koncem každého měsíce vrasky, a ještě by možná zbylo na nový džíny pro Carinu a hračky pro Denny a Tye.

Převalil jsem se a snažil se vyhnat myšlenky na druhou práci z hlavy. Potřeboval jsem se vyspat... Na displeji mobilu jsem zkontroloval čas a s tichým úpěním si uvědomil, že už je skoro půlnoc. To znamenalo, že jsem za pět hodin vstával do práce. Znova jsem se převalil, chvilku poslouchal Tylerovo hlasitý chrápání a pak mi místo toho, abych konečně usnul, myšlenky sklouzly k té Hallovic *chice*: Pro ni je život snadnej. Nemusí platit složanky, dokonce nemusí ani pracovat. Řeší jen, jestli má dost lodiček, na kterejch by si zlámala nohy.

Asi je fajn bejt takhle prachatej. Ale nechtěl bych bejt dítě Davida Halla, největšího mafiána, kterýho tohle město poznalo. Ta holka nemůže mít žádný svědomí, když si denně krájí jídlo stříbrným příborem, na kterej jí vydělala mizérie jinejch. I když zrovna já nemám o otcích moc co mluvit...

I tak bych s ní nikdy neměnil. Mám svůj život rád, mám rád svou rodinu a kamarády. Nic z toho bych neměl, kdybych seděl v nedobytným panství jako ona.

Napadlo mě, jestli ji zase uvidím. Asi ne, a snad na ni během těch zbejvajících devadesáti osmi hodin veřejně prospěšnejch prací už ani nenarazím...

3.

Donna

„*Á, demi-tour, pas de chat,*“ instruovala nás madame Fontina melodickým hlasem, který se rozléhal po studiu, načež jsem udělala obrat čelem k ní a spolu s ostatními dívkami z našeho sboru jsem s vytrčenými koleny několikrát poskočila do strany.

Cítila jsem, jak mě otlacené prsty bolí. Bylo to až k nevydržení. Přesto jsem držela křečovitý úsměv a dotančila celé vystoupení. Když jsem se později vyzula, nedivila jsem se, že gáza, kterou jsem měla ovázané prsty, byla zakrvácená.

Zatímco moje taneční kolegyně začaly v šatně tlumený hovor, já se rychle převlékla a s bolavýma nohama vyběhla před budo-
vu studia, kde na mě už čekal vůz, aby mě odvezl k univerzitě.

Nebylo mi to líto, s ostatními baletkami jsem se stejně nebavila – nebo spíš ony se mnou. Měly mě za rozmazlenou bohatou holku, která jim nestojí za řeč. Nemohla jsem jim to mít za zlé, protože zatímco ony se celý život dřely, aby to dotáhly tam, kde byly, mně mnohé dveře otevřela peněženka a vliv mého otce. Nenáviděla jsem to. Kdysi jsem balet milovala a dřela stejně jako ostatní, ale postupem času mi docházelo, že na to nemám. Nebyla jsem dost ohebná, dost ladná, dost cílevědomá. Nakonec mě balet začal ničit. Chtěla jsem toho nechat, ale rodiče si usmysleli, že když už jsem baletu dala šestnáct let svého života, byla by hloupost toho nechávat jen proto, že nejsem dost dobrá. V naší rodině se razilo heslo, že každý, kdo má peníze, je dost dobrý. Mnohdy dokonce lepší než ostatní.

A tak jsem byla už v několikátém tanečním sboru a snažila se držet krok s nadanějšími holkami, které mě pomlouvaly. Přesvědčovala jsem samu sebe, že mi to nevadí, i když mi z toho ve skutečnosti bylo smutno. To bylo ale fuk. Většina baletek byly beztak falešné mrchy, které se tvářily přátelsky, ale přitom nepropásly jedinou šanci vrazit své nejbližší kamarádce dýku do zad. Ukradnout jí roli, dostat se na výsluní přes její mrtvolu. Nikdy bych nedokázala popsat, jaká nevráživost mezi tanečnicemi panuje.

Kvůli baletu jsem si prošla dost těžkým obdobím a myšlenkou, že svou taneční kariéru pověsím na hřebík, jsem se začala zaobírat už před několika lety. Abych rodičům ukázala, že mám na to, najít uplatnění v něčem jiném, nastoupila jsem na univerzitu. Vlastně jsem začala studovat hlavně kvůli sobě – abych si dokázala, že jsem schopná, že jsem dost chytrá, abych se prosadila jinde. Bez ohledu na to, že bych díky otcovým penězům nemusela nikdy hnout ani prstem.

Po úmorném dopoledním tréninku jsem se těšila, až si sednu do posluchárny a odpočinu si. Jenže ani studium fyziologie jsem právě nezvládala. Profesor v aule mluvil a přepínal slajdy na promítače rychleji, než jsem stihla pochopit jejich význam. První půlku hodiny jsem se pokoušela dělat si poznámky, ale nakonec jsem přestala a jen civěla před sebe s hlavou plnou chaosu.

Nezvládala jsem to. Nezvládala jsem nic a těžce to na mě dolehlo. Utekla jsem z přednášky a zavřela se na dámských toaletách.

Vylovila jsem z kabelky ubrousek a s ním v ruce jsem štitivě zaklapla záchod. Pak jsem si na víko rozložila několik dalších kapesníků, posadila se a vytočila Val.

„Nezvládám to,“ vyjekla jsem, jakmile se objevila její tvář na displeji. Hlas se mi nezadržitelně chvěl a prostupovala mnou bezbřehá bezmoc.

„Co nezvládáš?“ zeptala se kamarádka s údivem a přiblížila tvář k telefonu. „Proboha, ty brečíš?“ zděsila se.

Rychle jsem zamrkala. „Nezvládám nic!“ vyrazila jsem ze sebe hystericky. „V baletu jsem asi nejhorší z naší skupiny, nikdo se tam se mnou nebaví, a navíc jsem z něj prostě zničená! Všechno mě bolí – nohy, záda...“ vyrážela jsem ze sebe se stále větší panikou v hlase. „A fyziotaky nezvládám! Mám tolik přednášek a nestíhám je. A když už stíhám je, tak nestíhám výklad! Nerozumím tomu, je to příšerně těžký!“ vzlykla jsem a našťvaně si otřela slzy z tváří. „Pomoz mi, co mám dělat?“

Val na mě chvíli vyjeveně civěla. „Ty, holčičko, potřebuješ hlavně klid. Dobřej koktejl, nový šaty od Prady a klid,“ řekla důrazně. „Takže se sejdeme a vyrazíme nakupovat.“

Zamítavě jsem zakroutila hlavou. „Po dnešním tréninku mám úplně zničený nohy. Každý krok mě bolí.“

Val se kousla do rtu. „V tom případě budeme nakupovat online. Ale s koktejlem v ruce a nohama ve vodě!“

Připadala jsem si hloupě, že jsem školu opustila v takovém stavu. Že jsem to vzdala. Po cestě domů jsem si svůj odchod vyčítala a hlavou mi vířily myšlenky, o kolik předmětů a důležitých informací jsem ten den přišla. Každá promarněná přednáška pro mě znamenala další hodiny a hodiny samostudia, tedy další čas strávený o samotě zavřená v pokoji.

Stres ze mě trochu opadl, až když jsem seděla na okraji bazény a chladila si nohy ve studené vodě. Val vedle mě usrkávala ananasový koktejl a neustále mi pod nos strkala mobil, aby mi ukázala vybrané kousky oblečení.

„Tohle je hezký,“ okomentovala jsem asi dvacátou sukni, která měla na rozdíl od těch předchozích holografický efekt.

„Já ti nevím, není holo už trochu z módy? Co teď nejmí letí?“

Pokrčila jsem rameny. „Průstřihy?“ střítila jsem jen tak náhodně. Vybavila jsem si, že na posledním večírku, který otec pořádal, se to hemžilo přiléhavými šaty s odvážnými průstřihy. Já módu nikdy moc neřešila, většinou jsem si oblékla to, co mi před akcí přinesla stylistka.

Val souhlasně pokývala hlavou a horlivě něco cvakala do mobilu. Vzala jsem si svou sklenici a cucla si koktejlu. Nastavila jsem tvář slunci, užívala si jeho horkých paprsků i blaženého ticha, které kolem panovalo, když Val zrovna chvíli mlčela. Jenže najednou mi došlo, že tu vůbec ticho není. Uslyšela jsem otravný hukot a vrčení nějakého stroje, které s každou vteřinou nabývaly na hlasitosti.

„Co to, sakra, je?“ zabručela jsem podrážděně a očima skenovala okolí zahrady, abych našla zdroj toho hluku.

Val se začala taky rozhlížet, načež si za chvíli s pusou dokořán stáhla z očí sluneční brýle. „Olala, copak to je?“ zavrnila se zájmem.

Zadívala jsem se stejným směrem jako ona a uviděla zahradníka se sekačkou. Rejdil s tím hlučným strojem mezi živým plotem a palmami, což bylo v pořádku, protože traktůrek by se do těch míst dostal jen těžko. V pořádku ale už vůbec nebylo, že to nebyl náš zahradník.

Chvíli jsem, nejistá si tím, kdo to je, civěla na opáleného kluka, kterému po vyřýsovaných holých zádech stékal pot. Když se otočil, spadla mi brada a Val, která nad jeho pekáčem buchet na břiše toužebně zalapala po dechu, nadšeně zavýskla: „To chci!“

Protočila jsem nad jejím chováním oči. „To je jen naše nová *výpomoc*“, sdělila jsem jí, když jsem ho konečně na dálku rozpoznala. Bez trička vypadal o dost jinak...

„Odkdy tady personál chodí nahoře bez? Je to ale dobrej nápad, navrhnu to našim,“ řekla Val a dál na něm visela očima. „Myslíš, že by to zkusil bez i dole?“

Drcla jsem do ní a zasmála se. Musela jsem ale uznat, že měl dost hezkou postavu. Nebyl to hromotluk s umělými svaly jako kluci z Malcolmova okolí, kterým k jejich vytouženým postavám pomohly steroidy. Byl štíhlý a každý sval na jeho těle zřetelně vystupoval. „Myslíš, že ví o tom, že když tady bude chodit nahej, tak se spálí?“ zeptala jsem se Val.

Slunce vážně pražilo, a zatímco já byla namazaná krémem s padesátkovou ochranou, a navíc částečně ukrytá pod sluneč-
níkem, on tam chodil jen tak.

„Hm, je docela opálenej, třeba se nespálí.“

„Myslím, že je to Mexičan nebo tak něco,“ informovala jsem ji a nespouštěla z něj oči.

„Mexičan? Vždyť má docela světlý vlasy,“ namítla moje kama-
rádka a zamhouřila oči, aby na tu dálku lépe zaostřila.

Pokrčila jsem rameny. „Má, myslím, mexický jméno. Gon-
záles? Hm, ne, Gomez? Umm... Garcia!“ vzpomněla jsem si.

Vtom Val znenadání zvedla ruku a zamávala na něj. „Juhů,
hej, ty! Pojď sem!“

„Co to děláš?“ procedila jsem skrze zaťaté zuby. Nato on vy-
pnul sekačku a zamířil se zmateným výrazem ve tváři k nám.

Val se na mě sladce usmála. „Jdu se seznamovat, co by?“

„Je to trestanec!“ sykla jsem, načež její úsměv velmi rychle
vystřídalo překvapení. „Plní si tady veřejně prospěšný práce!“
dodala jsem sotva slyšitelně ve chvíli, kdy už byl náš nový člen
personálu na opačné straně bazénu.

Zastavil se pár kroků od nás. Mezitímco si vytahoval šedé,
za pasem džínů zastrčené tričko, jsem sledovala jeho tetová-
ní – křídla, která se rozprostírala pod klíčními kostmi a táhla
se až k ramenům, a latinský text umístěný na pravé ruce. Po-
tom si tričkem otřel z obličeje pot, a protože mu slunce svítilo
do tváře, zašklebil se na Val s poznámkou: „*Hej, ty?*“ Vyrostlas
v lese nebo co?“

Val se na mě podívala a povytáhla jedno ze svých černých
pěstěných obočí, jako by se mě ptala, jak to s ní ten buran mlu-
ví. Pak se ale zase otočila na něj a pozvedla prázdnou skleničku
od koktejlu. „Říkala jsem si, jestli bys mi nenamíchal další kok-
tejl? Umíš to?“

„*Hej, ty*, namíchej si ho sama,“ odpověděl jí s klidem a otočil
se k odchodu.